

Capitolul I. Sechestrul asigurator și poprirea asigurătorie

Secțiunea 1. Obiectul măsurilor asigurătorii

I. Aplicarea sechestrului asupra bunurilor imobile ale debitorului, în materie comercială. Netemeinicie

În materie comercială, cu privire la sechestrul asigurator, sunt aplicabile dispozițiile art. 907 C. com., iar nu dispozițiile art. 591 C. proc. civ. Pe cale de consecință, interpretând art. 907 C. com., prin raportare la art. 1 C. com., se apreciază că sechestrul asigurator nu se poate institui asupra bunurilor imobile în materie comercială.

C.A. București, Secția a V-a comercială, decizia comercială nr. 923 din 17 noiembrie 2004, în Lex

Prin cererea înregistrată la 12 august 2004 sub nr. 9757 pe rolul Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, reclamanta SC R. SRL a chemat în judecată pe pârâta SC T. SA, solicitând instituirea unui sechestrul asigurator asupra bunurilor imobile ale acesteia, respectiv teren și 2 corpuri de clădire, P și P+2, situate în București, teren situat în comuna Voluntari.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 591 și urm. C. proc. civ.

Prin încheierea din 26 august 2004, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins ca neîntemeiată cererea, reținând că, în materie comercială, sunt aplicabile dispozițiile art. 907 C. com., care reglementează sechestrul asigurator, și nu dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

De asemenea, se mai arată că sechestrul asigurător se instituie numai asupra bunurilor mobile, și nu cum s-a solicitat de reclamantă asupra bunurilor imobile.

Împotriva încheierii a declarat recurs reclamanta, înregistrat sub nr. 1990 din 17 septembrie 2004 la Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială.

În motivarea recursului, s-a susținut că instanța a interpretat dispozițiile art. 907 C. com. vădit contrar spiritului acestora, neexistând niciun text de lege care să interzică în mod expres ori tacit instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile în materie comercială. În acest sens, se invocă dispozițiile art. 721 C. proc. civ., care stipulează că dispozițiile codului de față alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă și comercială.

Articolele 907-908 C. com. prevăd o derogare de la dispozițiile Codului de procedură civilă doar în ce privește cuantumul cauțiunii, fără a reglementa și situația sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile. Se menționează că art. 907-908 C. com. au devenit caduce față de actualul Cod de procedură civilă. De altfel, susține recurenta, ar fi illogic ca în materie comercială legiuitorul să ofere garanții mai reduse decât în materie civilă.

În concluzie, s-a solicitat casarea încheierii și admiterea cererii, fiind îndeplinite cerințele impuse de lege: dovada intentării acțiunii și plata cauțiunii pentru instituirea sechestrului asigurător.

Analizând motivele de recurs, instanța de control judiciar a reținut următoarele:

Părțile în cauză sunt în litigiu aflat în curs de judecată, care formează obiectul dosarului nr. 9380/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială. Recurenta-reclamantă a introdus și o cerere de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile deținute de intimata-pârâtă. Potrivit art. 1 C. com., în materiile reglementate de Codul comercial se aplică dispozițiile

acestui, derogându-se de la dispozițiile Codului civil sau ale Codului de procedură civilă, prin urmare, Codul comercial reprezintă dreptul special față de dreptul civil și respectiv dreptul procesual.

În materia sechestrului asigurător sunt aplicabile dispozițiile art. 907-908 C. com., și nu cele prevăzute de art. 591 C. proc. civ.

Criticile aduse încheierii sunt neîntemeiate sub acest aspect, obiectul pricinii fiind de natură comercială, acțiunea comercială, deci și cererea de instituire de măsuri asigurătorii, se supune dispozițiilor Codului comercial, care au însă un caracter derogatoriu de la normele stabilite de Codul de procedură civilă, și nu dispozițiilor art. 591 C. proc. civ. Această concluzie se desprinde din prevederile art. 889 C. com., care dispune că exercițiul acțiunilor comerciale se reglementează de Codul de procedură civilă, afară de dispozițiile codului de față. Prin urmare, sechestrul asigurător este reglementat de art. 907-908 C. com., care derogă de la art. 591-594 C. proc. civ.

Conform art. 907 C. com., partea interesată în cauza comercială va putea, deodată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestrul asigurător asupra averii mobile a debitorului său. Ca atare, în materie comercială, sechestrul asigurător se poate institui numai asupra bunurilor mobile, și nu asupra bunurilor imobile, nefiind aplicabile dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

Sub acest aspect, nu a fost primită critica recurentei, în sensul că sechestrul asigurător se instituie și asupra bunurilor imobile.

Așa fiind, nu subzistă niciunul din motivele de casare sau modificare prevăzute de art. 304 și nu se impune conformarea prin prisma art. 304 pct. 1 C. proc. civ.

Față de aceste considerente, recursul a fost respins, conform art. 312 C. proc. civ., în mod corect instanța de fond respingând cererea de instituire a sechestrului asigurător.

2. Admisibilitatea instituirii sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale comerciantului

În aplicarea dispozițiilor art. 907 C. com., prin raportare la art. 591 C. proc. civ., „averea mobilă” la care se referă art. 907 C. com. trebuie privită în sens larg, respectiv ca reprezentând toate elementele de patrimoniu ale unui debitor comerciant, inclusiv imobilele.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 3020
din 6 decembrie 2006, nepublicată*

Prin încheierea din camera de consiliu de la 13 septembrie 2006, pronunțată în dosarul nr. 29711/3/2006, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în temeiul art. 591 și urm. C. proc. civ., cu aplicarea art. 907 C. com., a respins cererea de instituire a sechestrului asigurător, formulată de creditoarea S.I.B.S.I. SRL asupra bunurilor imobile ale pârâtelor-debitoare SC L.P.I. SRL și I.L., ca inadmisibilă.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a apreciat că dispozițiile art. 907 C. com., care reprezintă legea specială în materie, precizează că într-o cauză comercială se va putea cere a se pune sechestrul asigurător asupra averii mobile a debitorului, excluzându-se instituirea acestei măsuri asigurătorii asupra bunurilor imobile.

În ceea ce privește bunurile mobile ale debitoarelor, instanța a constatat că societatea creditoare nu a indicat niciun bun mobil asupra căruia să poată fi instituit sechestrul, astfel încât, în lipsa unor probe, nu se poate cunoaște despre ce bunuri mobile este vorba și care este valoarea lor.

De asemenea, din art. 591 alin. (3) C. proc. civ. rezultă că trebuie să se facă dovada că debitorii sunt pe cale să ascundă, să sustragă bunurile sau să își piardă averea.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea recursului, modificarea în tot a încheierii recurate și admiterea în tot a cererii sale, în sensul instituirii unui sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâtelor-debitoare.

În motivare, se arată că instanța de fond a interpretat în mod greșit art. 907 C. com., transformând caracterul de facilitate acordată creditorului într-o cauză comercială, în restricție de aplicare numai asupra bunurilor imobile ale acestuia și, de asemenea, în mod greșit, a respins ca neîntemeiată cererea sa sub aspectul bunurilor mobile ale pârâtelor-debitoare.

În opinia recurente, art. 907 alin. (1) C. com. are un vădit caracter dispozitiv, fără a exclude sechestrul procedural civil, iar termenul de „avere mobilă” trebuie înțeles ca fiind totalitatea elementelor de patrimoniu ale debitorului ce pot fi înstrăinate sau pot circula pe o piață dată, pentru că la data adoptării Codului comercial existau clar conturate aspectele de patrimoniu constând în bunuri mobile sau imobile.

Recurenta a mai arătat că în cauză au calitate de pârâte o persoană fizică și una juridică, în ceea ce privește societatea, recurenta considerând că este predispusă a deveni insolubilă în cazul în care s-ar pune în executare un eventual titlu executoriu, iar persoana fizică este în etate, având aproape 60 de ani, bunurile sale neputând fi identificate.

În drept, a invocat dispozițiile art. 304 alin. (6)-(9) și art. 304¹ C. proc. civ.

Curtea a apreciat că recursul este întemeiat și l-a admis, în temeiul art. 312 alin. (1) și (3) C. proc. civ., pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Potrivit art. 907 C. com., partea interesată într-o cauză comercială va putea, odată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestru asigurător asupra averii mobile a debitorului său, conform dispozițiilor procedurale cuprinse în Codul de procedură civilă (art. 591 și urm. C. proc. civ.).

În conformitate cu art. 591 alin. (1) C. proc. civ., creditorul care nu are un titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestru asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiunea.

Curtea a apreciat că instanța de fond a interpretat greșit aceste dispoziții legale, când a considerat că în materie comercială este exclusă instituirea acestei măsuri asigurătorii asupra bunurilor imobile, averea mobilă la care se referă art. 907 C. com. urmând a fi privită în sens larg, respectiv ca reprezentând toate elementele de patrimoniu ale unui debitor.

Nici sub aspectul obligativității identificării bunurilor mobile aparținând debitorului hotărârea instanței de fond nu este temeinică, dată fiind natura acestor bunuri, o asemenea identificare urmând a se face de către executorul judecătoresc, în limitele impuse de instanță, cu respectarea dispozițiilor legale corespunzătoare.

Mai mult, dispozițiile art. 591 alin. (3) C. proc. civ., reținute de prima instanță ca fiind incidente în speță, se aplică numai în situația în care creanța creditorului nu este scadentă, cu îndeplinirea celorlalte condiții: creanța să fie constatată prin act scris, creditorul să facă dovada intentării acțiunii având ca obiect valorificarea creanței, debitorul să fi micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau să nu fi dat asigurările promise ori dacă există pericolul ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau

să-și ascundă sau să-și risipească averea, creditorul să depună o cauțiune în cuantumul fixat de instanță.

În considerarea celor expuse mai sus, Curtea a apreciat ca fondat recursul, care a fost admis, cu consecința modificării în tot a încheierii atacate, admiterii cererii creditoarei. Astfel, s-a dispus instituirea unui sechestrului asigurător asupra imobilului situat în B., sector 1, proprietatea debitoarei societate comercială și asupra bunurilor mobile urmăribile ale debitorilor-intimați până la concurența sumei de 40.000 euro.

Cererea intimaților având ca obiect obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca nefondată, întrucât potrivit art. 274 C. proc. civ., partea care cade în pretenții suportă atât cheltuielile făcute de ea, cât și eventual, cheltuielile făcute de partea care a câștigat, fiind considerată a se afla în culpă procesuală.

3. Instituirea sechestrului asigurător asupra bunului imobil. Aplicabilitate

Întrucât dispozițiile Codului comercial se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, este admisibilă cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale comerciantului. Interpretarea coroborată a dispozițiilor legale în sensul menționat corespunde realităților socio-economice actuale.

C.A. Pitești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 297/R/C din 16 martie 2007, în Buletinul Curților de Apel nr. 2/2007, p. 29

Prin sentința nr. 787/C/2006 a Tribunalului Vâlcea a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamanta D.G.F.P. Vâlcea